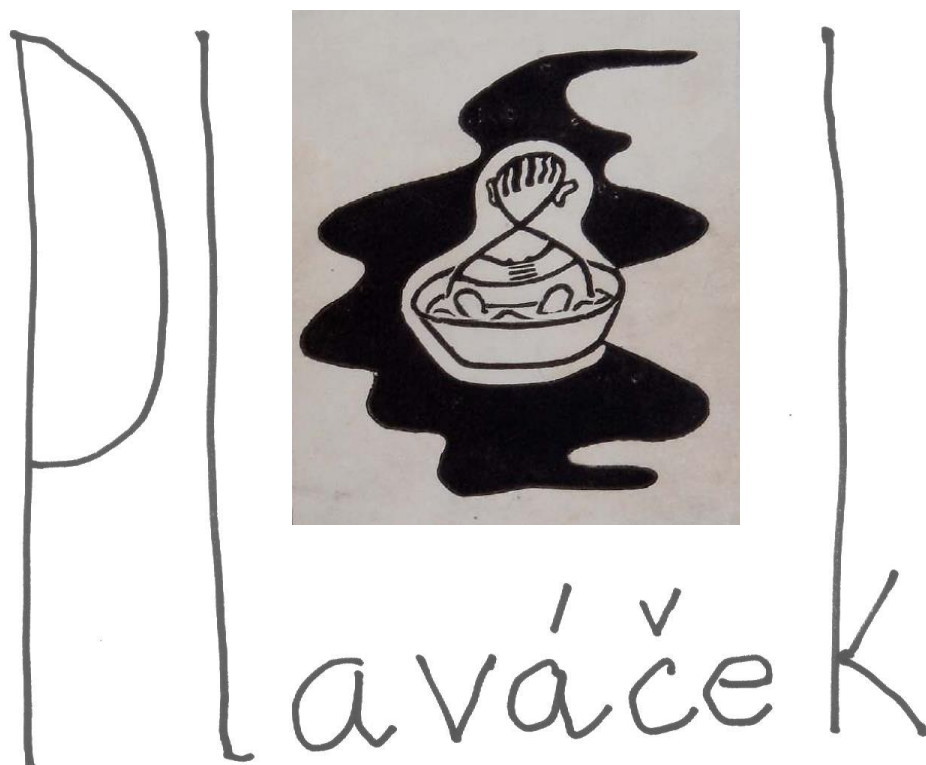

2023

e. 11

Nezapomeň!

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 3. ledna 2024 v 17:00 v přírodovědném klubu „Café Barrande“ v ulici Ježkova na Žižkově. Jídlo a pití s sebou!

Zápis

Účast: **Zbyněk** (hned odešel), **Pegas**, **Cancidlo**, **Zub**, **Reyp**, **Hekloš**, **Yško**, **Job**, **Mahu**, **Chingo**, **Pacík**, **Loulínek**, **Petr**, a nakonec Reypova Evča

Omluvenky

Mahdí se omluvil, že má schůzi ISBA

Kačka: omluva, práce a churavá **Lenka**

Kost'a hlídá děti

Bob jde do divadla

Program schůzky:

Schůzka měla dramatický začátek, protože na adrese, kterou nám poslal **Loulínek**, žádná klubovna ani restaurace nebyla. Tak jsme nakonec našli útulek v nedaleké hospodě U tří bojovníků. Jak se ukázalo, vařili tam skvělou kulajdu, kterou si skoro každý dal. Po nějaké době se přihnál **Loulínek** a sypal si popel na hlavu, že nám dal špatnou adresu. Nakonec jsme se rozhodli, že to zkusíme v lednu znovu, tentokrát doufejme na správné adrese „Trojická č. 8“.

Protože však nikdo nechtěl udělat rezervaci, tak to dopadne tak, že se pokorně vrátíme do Ježkovy ulice, kde to zajistí **Pacík**.

Schůzku fotograficky zdokumentoval **Chingo**

Pegas uzavřel přihlášky na lednové lyžování.

Oga 21. -28. ledna 2024

Obsazení pokojů v Albergo al Forte je následující:

Trojáky

1. Pacík, Cancidlo, Pegas
2. Yško, Zbyněk, Martin Reichl

Dvojáky

3. Mahdí,
4. M. Málková, V. Císařová
5. Pekárek, Pekárková
6. Hekloš

Doprava

Martin, Pegas, Pacík, Cancidlo
Mahdí, Pekárek, Pekárková
Zbyněk, Svát'a, Yško, Věra C., Marie M.,
Hekloš

Pacík objedná ubytování u Patrizie

Z Pulcových vzpomínek

Dva rozhovory

Minule jsem jel do Itálie autobusem (z Florence do Florencie) a potom dále vlakem do Grosseta. Na cestě jsem měl dva rozhovory, které mi utkvěly v paměti.

Jeden byl na nádraží ve Florencii. Kromě starších, mechanických ukazatelů příjezdů vlaků na každém nástupišti jsou ještě monitory, kde je také napsáno, odkud a kdy který vlak jede. Na monitoru v hale jsem si našel, že mi jede vlak do Grosseta v 10:15 ze šestého nástupiště. Došel jsem pomalu na šesté nástupiště, kde stál vlak, zatím prázdný – bylo ještě dost času. U vstupu na nástupiště byl další monitor, na kterém bylo napsáno, že z tohoto nástupiště pojede v 10:15 vlak do Grosseta. Na celém vlaku jsem nenašel jedinou stopu po údajích, jestli tento vlak tam jede. Došel jsem až k lokomotivě, kde stál venku mladší, slušně vypadající pán. Začal jsem si já, tím že jsem se ho zeptal: „Dobrý den. Tenhle vlak jede do Grosseta?“

Usmál se: „Kdo ví?“

Nalétl jsem mu, řekl jsem: „Tamhle na monitoru stojí, že odtud pojede vlak do Grosseta.“

„Na monitoru stojí lecos,“ upozornil mne vesele.

„Vy jste ztratil důvěru k údajům na monitorech?“ zeptal jsem se ho, zřejmě pobaven.

„A nejen k těm!“ poznamenal.

Když jsem se na něj tázavě zahleděl, začal mi, stále s úsměvem, vysvětlovat: „Já si počkám, až také ten mechanický ukazatel ukáže, kam ten vlak má jet. Ukazují-li oba, monitor i ten mechanický,

tentýž cíl, zvyšuje se pravděpodobnost, že ten vlak skutečně pojedě tam, kam je napsáno. Ale jisté to není nikdy!“

„No a jak řešíte tuto vaši nedůvěru ve státní dráhy?“

„Neřeším ji vůbec, je to dobrodružství. Víte, že existují lidé, kteří jsou ochotni zaplatit za dobrodružství horentní sumy. A já ho mám tady zcela bez příplatku.“

Druhý rozhovor se odehrál v Bologni, kde zastavuje autobus na deset minut, na toaletu a kafe. Šel jsem na kafe do baru, servírka mne přivítala s úsměvem.

„Un macchiato caldo, per favore!“

„Volentieri!“ a podala mi, stále s úsměvem, báječně vonící kafe.

„Konečně po dlouhé době zase výborné italské kafe!“ pochvaloval jsem si.

„Jakto, vždyť máte u vás dobré kafe, v Německu žije přece spousta Italů,“ začala si se mnou povídat.

Slečno, já nejsem z Německa, já jsem z Česka.“

„Promiňte, nevěděla jsem. Mluvíte dobře italsky. Odkud z Česka?“

„Z Prahy.“

„Tam jsem ještě nebyla. Ale říkají, že je Praha krásná! Jednou se tam musím podívat.“

Dopil jsem a zaplatil. „Děkuji mockrát!“

„Rádo se stalo, přijďte příště zase!“

„Děkuji nejen za kafe; právě jste mi něco ukázala: nám v Praze nechybí dobré kafe, nám chybí ochota a úsměv!“

Její úsměv zrozpačitěl, tomu nerozuměla. Nemohla.

Ty dva rozhovory uvádím nejen pro zasmání, spíše k zamyšlení.

Zubovy vzpomínky

Rozbor palestinsko-izraelského konfliktu z hlediska historického vývoje.

Pacík si minule postesknul, že neměl co dát do Plaváčka. Protože **Pulec** nás častuje svými vzpomínkami na svá italská léta, díky za ně, bavím se, taxem se rozhodl, že vás taky obšťastním svým stařeckým blábolem. Nechci psát o něčem, co jsem sám neviděl a nezažil. Nějak je momentálně situace v Palestině dosti zapeklitá, zprávy jsou tendenční a x - krát přefiltrovány novináři, redakcemi, majiteli novin, sebekritikou či strachem, co by tomu řekli..., tady si dosad'te, co uznáte za vhodné. Zkrátka podle Churchilla, „nevěř žádné statistice, kterou jsi sám nezfalšoval“. Tak na následující povídání se nic výše uvedeného nevztahuje. A zážitky z mládí si pamatuji, včerejšek méně.

Na Velikonoce 1983 jsme letěli s mojí tehdejší přítelkyní z Mnichova do Izraele na dva týdny. Z toho jsme strávili necelý týden v Eilatú koupáním v Rudém moři.

Zážitek první: Do banky se chodilo každé dva, tři dny vyměnit travel-ššky, protože jsme pokaždé dostali šejklů víc než předevčírem. Stojím v bance ve frontičce před okýnkem, když tu přijde snědý mladý muž a předběhne frontu. Nemám to rád. Jdu k němu a česky mu s odpovídající gestikulací říkám, že konec fronty je támhle. Vůbec se nedal vyrušit a nacpal se do okýnka. Za námi stál jiný mladý muž a říká: Prosím vás nezlobte se, to je Arab, no my tady s nimi taky musíme žít. Hoch arabský měl balíček 99 bankovek, z nichž jedna byla přeložená, a chtěl za ně stovku. Přepočítal, pokladník těchto jednoduchých figlů znalý vzal

balíček obráceně a napočítal 98 kusů. Když se to opakovalo asi třikrát, tak ho pokladník po ¼ hodině vyhodil. Tak to bylo moje první setkání s Palestinci.

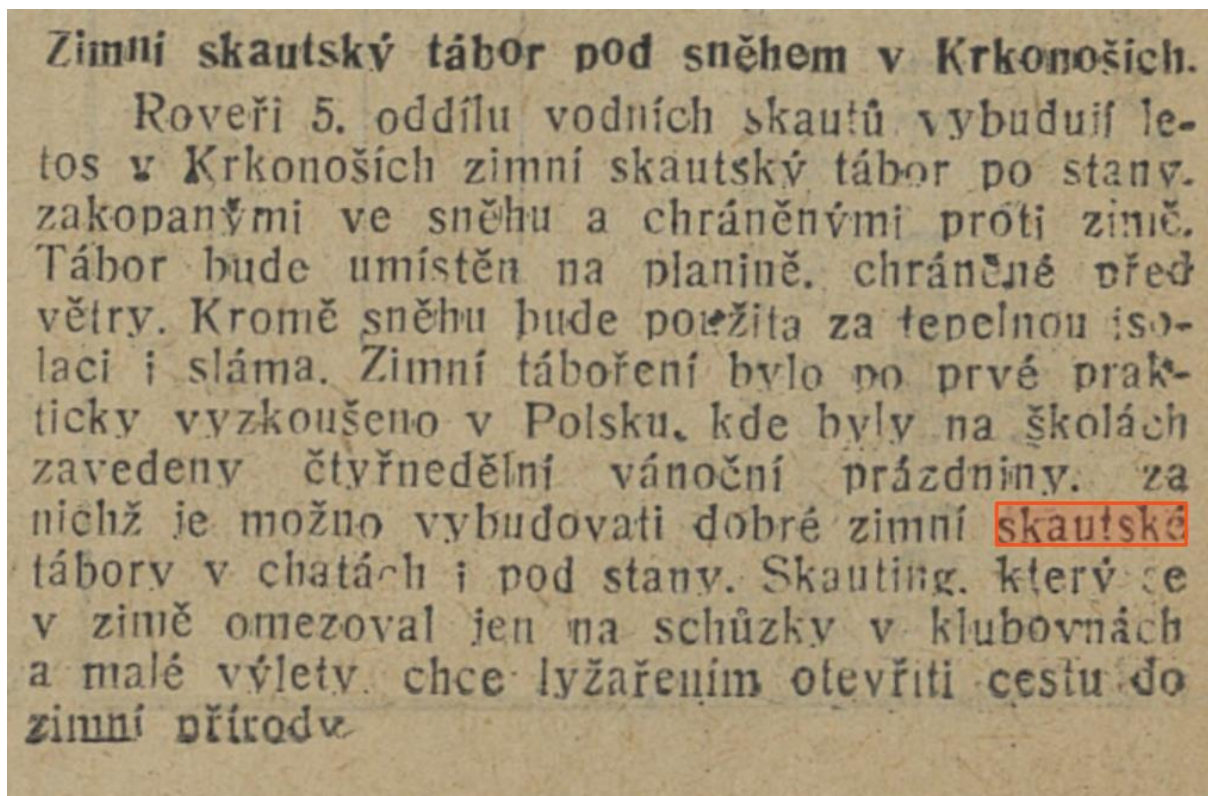
Zážitek druhý: Jezdili jsme se koupat pár kilometrů jižně od Eilatu směrem k egyptské hranici na Tabu. Jednak se tam dalo na silnici zaparkovat, písčná pláž trochu s kamením a skoro bez lidí, korály a moře nádherných nejbarevnějších rybiček. Kousek dál byla podmořská rozhledna, myslím, že je tam dodnes. Kolem silnice v odstupu snad 50 m byly sladké sprchy zdarma a na pláži každých 50 m zatlučený železný vingl s arabsko-hebrejským nápisem. Těchto jazyků neznalý, nevím, co na ceduli stálo. Přijeli jsme k pozdnímu ránu na pláž a na našem místě stálo auto a okolo se hemžilo několik dětí a nějací dospěláci. Šli jsme si lehnout kus od nich, když se po pláži šine veliký mercedes 200D, s prodlouženou karoserií, jakým jezdili v té době němečtí taxikáři. A postaví se na písek. Vyrojilo se z toho několik dospělých a alespoň půl tuctu dětí od kojenců do pubertáků. A začali vykládat. No bylo toho jak ze stěhováku. Děti sbíraly kameny a dávaly na hromadu, byla toho malá mohyla. Mezi tím zatloukli muži různé přivezené kovové tyče do písku okolo té mohyly. Jenže vůdce či stavbyvedoucí zjistil, že kamení je uprostřed budoucí stavby a určil místo, kam mají děti přemístit mohylu. Také chyběly nějaké tyče. Vyslal skupinu, která vytrhala vingly s cedulemi, cedule byly urvány, jedna nešla urvat, tak ji pohodili a šli zničit další. Pak následovalo svazování tyčí lany. Jenže ta přivezená nestačila a následovala výprava za špagáty. Syn vylezl otcí na ramena a ze všech sprch v okolí uřezal provazy, kterými se sprchy uváděly v činnost. Sprchy se tímto zásahem nedaly použít. Potom natáhli na svázanou konstrukci černé plachty, takové drobnosti, že se to párkrát zřítilo, nebudu zdůrazňovat. Konečně bylo hotovo. Jenže ta mohyla kamení stála přímo ve vchodu do téhle jurty. Takže třetí stěhování kamení. No a ten mercedes taky vadil, muselo se s ním popojet. Šofér vlezl dovnitř a na písku přidal plný plyn a zapadl. Přidával více plynu, takže se zahrabal až po nápravu. Úsilím celého klanu se asi po minimálně půlhodinovém úsilí podařilo auto vyprostit, a to až byly ke spolupráci vyzvány i ženy. Bylo jich více než mužů. Pak zalezly do jurty některé ženy s plynovým vařičem a kojenci. Protože byl pro nás čas k odjezdu, pozdní odpoledne, výsledek vaření nám zůstal tajemstvím. Ale v líčení chybí velmi důležitý aspekt. Po vyložení mercedesu byly vyndány veliké chladicí tašky. Náčelník je otevřel a šel potopit do moře. Voda byla teplá asi 30°C. Děti i dospělí si potom vybírali láhve dobře ohřáté a po vypití házeli do moře. Alláh zapůsobil a jedna holka si pořádně rozřízla o střep nohu. Byla obvázána kusem hadru. Celé divadlo bylo doprovázeno hlasitou arabskou hudbou z velikého tranzistorového rádia. Druhý den jsme se šli koupat znovu, jurta zmizela, vingly zůstaly zatlučené, odpadky rozházené všude okolo a sprchy nepoužitelné. Inu palestinská civilizace, jak to říkal ten mladý žid v bance, promiňte, my tady s nimi taky musíme žít.

Zub, listopad 2023

Historie

Bobo poslal výstřižek z časopisu „Večer“ z roku 1933

Vtipy

MUŽ řve:
„Už mě nebaví hrát pořád druhý housle!“
ŽENA s ledovým klidem:
„Buď rád, že jsi pořád ještě v orchestru!“

Říká paní Nováková sousedce:

"Tak si představte, že můj manžel dneska zničil celou počítačovou síť."

"On je hacker?"

"Ne, debil"

5 kategorií mužů

Muži se údajně rozdělují do pěti kategorií podle toho čím jezdí, co pijí a s kým se milují.

1. kategorie: Ferrari, whiskey, modelka

2. kategorie: Mercedes, koňak, sekretářka

3. kategorie: Škodovka, víno, kolegyně

4. kategorie: Dacia, káva, stopařka

5. kategorie: Tramvaj, pivo, manželka.

Podle posledních výzkumů ovšem údajně existuje ještě další,

6. kategorie: Chodí pěšky, pije vodu a to třetí už nemůže...

Listárna

Nikdo se ještě nepodivil nad tím, že v Plaváčku nebývají pravopisné chyby.

Je to proto, že nad námi drží ochrannou ruku **Hanka** v Švýcarech. Každé číslo před jeho distribucí opravuje. Pak dostávám zprávu, jako je tato:

„Ahoj **Pacíku**, poslala jsem ti Plaváčka zpět úschovnou. **Mahu** ve svém nádherném popisu vltavského puťáku dvakrát netrefil správné y (pramice jeli, tábory se odehrávali), tak jsem to ve vši účtě opravila. Tu trasu znám, taky jsem ji se **Švigem** na slalomce prožila... - Jinak pár běžných maličností, zapomenutá písmena, čárky. Bylo mi potěšením! **Hanka**“

Na to jsem jí odepsal, že mě těší, že i takový literát jako **Mahu** dělá hrubky. Teď už se za ty svoje tak nestydím. A **Hance** za vás všechny děkuju. **Pacík**

Ó já, teď půjdou všechny přehlédnuté chyby na mou hlavu... Ale rádo se děje. Posílám vám všem vánoční pozdrav a do nováho roku přání zdraví a naděje. **Hanka**

Čamča, který z nás asi jediný stále aktivně skautuje na kole a ve stanu, poslal fotku z kempu.

Buďme vděční za naše útulné záchody doma

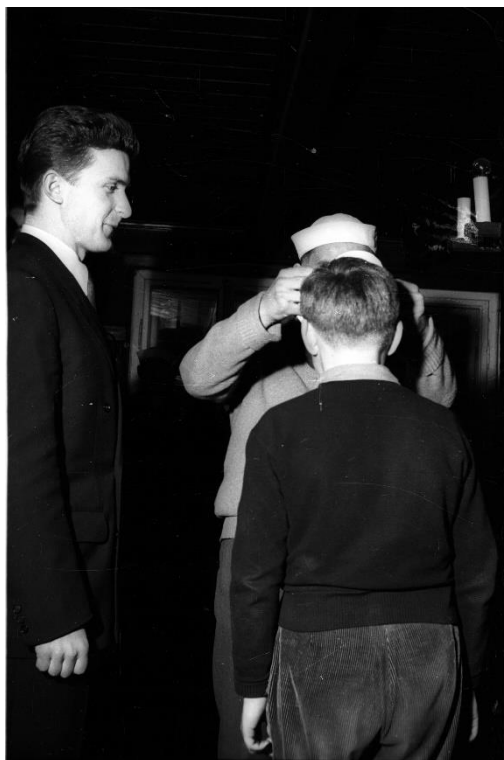
Náhodná setkání

Bobo a Pacík
u rozhledny Máminka
při svých rodinných
vánočních výletech.

Oddílová historie z Chingova archivu fotografií

Jak jsme přijímali do oddílu nováčky, na příklad Čamču

Kormidelník žraloků **Batul** (v zákrytu) slavnostně nasazuje Čamčovi sejra na znamení přijetí do oddílu. Přihlíží kapitán Švígo

Švígo gratuluje plavčikovi Čamčovi k přijetí do oddílu. Přihlíží kormidelník **Batul**, v pozadí je **Pacík, Riky, Autogen a Jarda**

Přístavní **Pacík** a **Ludva** grilují nebohého plavčíka (asi to byl interview pro Plaváčka)

Čamča zařazen jako plavčík do mužstva Žraloků. Zleva: **Batul**, **Cancidlo**, **Kačka**, **Mario**, **Foki**, **?**, **Čamča**

PF 2024

Vstaň a jdi!

Konec každého roku nás vybízí k bilancování. Oblíbené je posílat novoročenky, nejlépe vtipné a originální. Pokusím se o něco jiného.

Asi nejlepší Silvestr jsem zažíval na horách v Krkonoších. Konec padesátých let, kdy jsem se stal členem jachetního oddílu mládeže (ve skutečnosti tajným skautem). Vlastnili jsme chalupu na Klínových loukách s názvem „Skočka“. Důvodem takového označení bylo, že jsme všichni skákali oknem, přesně ve dvanáct, do nového roku a do vysokých závějí sněhu. Ale nejprve jsme tam museli dorazit.

Po štědrovečerní večeři a předávání dárků jsem se hned začal balit. Kromě osobních věcí jsem musel počítat s kanystrem petroleje a nějakým proviantem pro všechny. Zkrátka za všemi věcmi jsem byl sotva vidět. Novoročenka musí být krátká, proto popis cestování zkrátím (důvodem je spíše skutečnost, že si ji nepamatuji).

Konečná stanice lanovky ze sv. Petra na Pláně, chvíle pěší chůze a my jsme si nazuli lyže. Trasa byla jasná. Lesní cestou, která pouze mírně klesala, jsme měli dojet až na Skočku. Obtěžkaný přiděleným nákladem jsem se jen s obtížemi pohyboval na suchu. Zvládnout moře sněhu na prknech, kterým se říká lyže, jsem hned od počátku považoval za nemožné. Každá družina jela samostatně. První byl nejlepší lyžař, předposlední jsem byl já a za mnou ten nejzkušenější, nejzdatnější, a především ten s největší zodpovědností – kormidelník „Zub“. Ale to už do mě strčil a já vyjel. Nevím jak dlouho, ale jen na chvíli. Naráz jsem seděl na zemi a pouze koukal. Cítil jsem, jak mě Zub za bágl zvedl, a pak jsem slyšel jeho hlas: „Jeď dál.“ Situace se vícekrát opakovala, ale nakonec se objevila Skočka (slovy básníka Bobánka: záchrana ho čekala viděl Skočku Tra-la-la).

Já pochopil, jak důležité je, aby tě někdo zvedl, abys mohl jít dál.

PF 2024 **Bob**

Foto z roku 2023. Já a Klínovy boudy (v levém okraji Skočka.)

Dobré odpaly v r. 2024
přeje Pacík

PF 2024

Rýpcovi

Vesele Vanoce a zadne mraky, hodne modre oblohy a zadne vlnobiti v 2024

Preje Smetak a Jana

Šťastné Svátky

vánoční

a mnoho štěstí

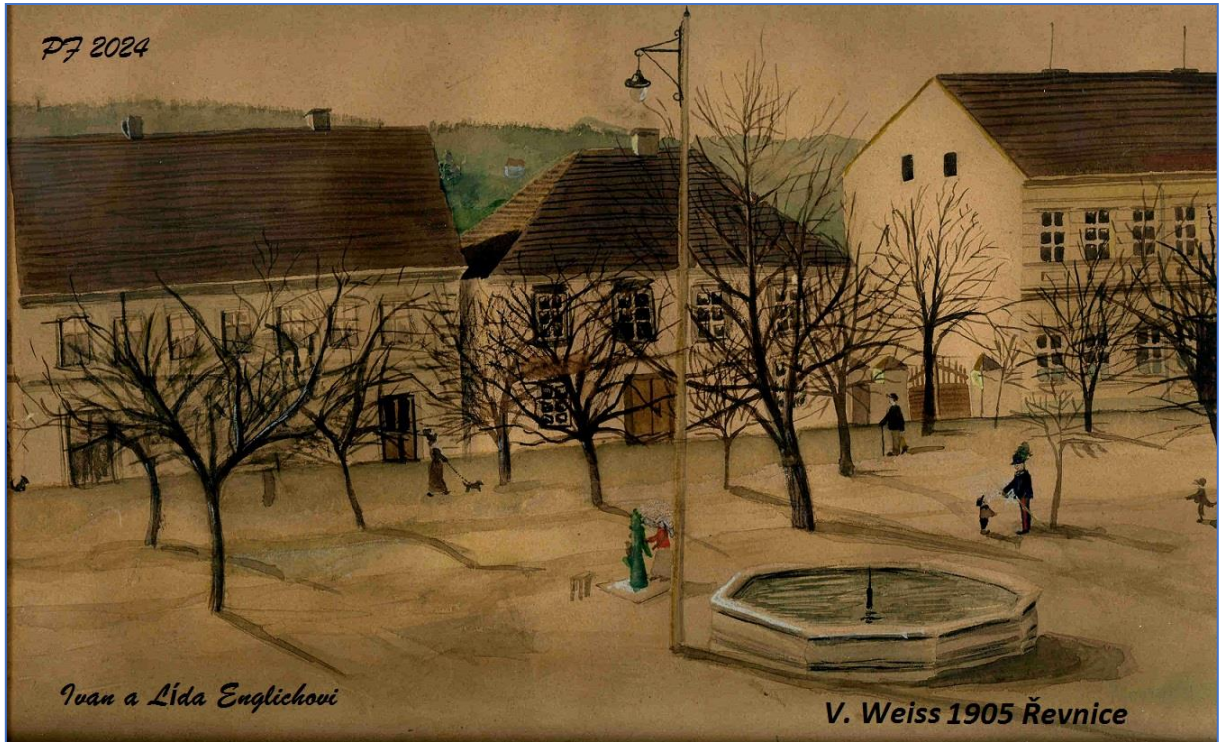
v Novém roce 2024

přejí

Nad'a Hartlová a Honza Kříž

Přejeme s Magdou fšecko nejlepčí.
Zub

Novoroční modlitba.

Pane, nasad' hranice přebytku
a nech býti hranice přebytečnými.
Nenech dělat lidi falešné peníze
a peněžům falešné lidi.
Vezmi manželkám poslední slovo
a mužům připomeň jejich první.
Daruj našim přátelům více pravdy
a pravdě více přátel.
Polepši úředníky, obchodníky a dělníky,
kteří dobro činí, ale nejsou dobročinní.
Dej vládnoucím dobré občany
A občanům dobrou vládu.
Pane postarej se o to, abychom se všichni
dostali na nebesa, ale ne ihned!

Hermann Kappen (1818 – 1901),
Kaplan, pastor a vikář v Múnstru, Vestfálsko
Modlitba pochází z roku 1883